

1

TÄNK OM DET ÄR SÅ HÄR DET KÄNNES ATT DÖ?

Hösten 2007, Stockholm

”Det är bara så sjukt. Åka till Barcelona för att leva livet. Komma tillbaka till Stockholm i en kista”, sa jag och skakade på huvudet.

”Sånt är livet”, sa brodern bakom ratten.

”Att man inte ens kan gå på sin broders begravning”, sa jag med en suck.

”Vi kan i alla fall gå till graven och visa vår respekt. Snutarna har ju ingen dygnetruntbevakning där”, sa min vän till vänster om mig.

Det var mindre än tio minuter kvar till kyrkogården i Botkyrka.

”Vi hade kontakt under helgen.” Jag tittade ner på telefonen i min hand. ”Jag hjälpte honom komma in som VIP-gäst på CDLC. Riktigt trevligt ställe vid beachen. *Carpe Diem Lounge Club*. Fånga dagen. Lev i nuet. Det är bara så överkligt.”

Tystnad. Bara regnet som smattrade mot rutan, vind-

rutetorkarna som gnisslade fram och tillbaka. Föraren drog ett djupt andetag och skakade på huvudet.

Jag såg ut genom fönstret. Vattendropparna på rutan fick ljusen från gatan att flyta ihop.

Erik hade ringt mig men var så hög på det colombianska kokain vi fixat åt honom att han inte fick fram ett ord. Jag hörde hur han kämpade för att få luft. Kanske var det paranoian som gjort att han barrikaderat sig, och när hjälpen kom lyckades de inte ta sig in. Polisen bröt upp dörren någon dag senare, men då låg han död på golvet.

Jag satt i baksätet, tillbakalutad med armarna i kors över bröstet, men inombords var jag på helspänn, som alltid.

Jag spanade över vägbanan framför oss. De röda bakljusen på bilen längre fram försvann in i dimman. Gatorna var hala, blanka av vatten som reflekterade gatlyktorna.

Då såg jag det.

Ett ljus närmade sig, allt starkare, rakt mot oss. *Befann vi oss i fel körfält – eller gjorde den mötande bilen det?* Den kom snabbt emot oss – alldeles för snabbt. Min broder bakom ratten reagerade direkt och styrde tvärt åt höger.

Känslan av tyngdlöshet när bilen lämnade asfalten var märklig. Pulsen skenade. Sedan small det. Metall mot sten. Plåten vek sig som papper.

Allting stannade.

Men jag lyfte från baksätet och for framåt med full kraft. Jag hann inte reagera, hann inte skrika.

Jag knep ihop ögonen. Sedan slog jag huvudet i vindrutan.

Glaset sprack mot min panna och kroppen fortsatte rakt igenom. Skärvorna skar genom huden som små rakblad, men jag kände inget – inte än. Jag kastades rakt ut i regnet. Min överkropp landade med ett brutalt slag mot motorhuven.

Luften slogs ur mig. Bröstet kollapsade inåt. Jag försökte dra ett andetag men inget kom. Jag låg kvar, blodig och sönderslagen, medan regnet öste ner över mig.

Jag försökte röra mig men kroppen ville inte lyda. Efter ett par sekunder kom smärtan, genom bröstet, halsen och ansiktet. Jag hostade, och något varmt fyllde min mun.

Blod.

Jag försökte andas, men det var som om någon satt på mitt bröst.

Paniken spred sig där jag låg på motorhuven. Kände smaken av blod. Kände lukten av rök från bilen. *Jag måste ta mig upp till vägen.* Men smärtan från bröstkorgen var outhärdlig. Blodet rann från ansiktet. Jag kämpade med all kraft jag hade för att få luft. Jag kravlade mig ner från bilen och kröp. Jag såg vägen. Samtidigt förstod jag att jag höll på att dö.

Jag har undkommit döden så många gånger ... överlevt floden när vi flydde Etiopien, bilkrascher och konfrontationer i den undre världen, men kommer jag överleva det här?

Med mina sista krafter kravlade jag mig upp till vägkanten och föll ner på rygg. Huvudet slog tungt mot den kalla asfalten. Jag kände hur ögat hade glidit ur sitt fäste. Ansiktet var öppet. Tunga regndroppar föll på min kropp. Jag tittade upp.

Då kom en märklig frid över mig. *Tänk om det är så här det känns att dö?* I nästa sekund tog paniken över.

Där på den våta asfalten kände jag hur det sista andetaget lämnade mina lungor. En sista hostning, och blodet vällde upp ur min mun, varmt och tjockt.

I nästa ögonblick kände jag hur jag lämnade min kropp.